

РЕШЕНИЕ

№ 499

гр. София, 23.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 16.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **124** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Образувано е по искова молба от Ц. С. К. срещу Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация“. Претендира се обезщетение за вреди в размер на 650 лв., представляващи платено от ищеца възнаграждение за адвокат по нахд № 1582/2010 г. по описа на Районен съд [населено място] заедно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата. Претендират се и направените по делото разноски.

Ответникът – Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация“ излага подробни доводи за неоснователност на иска.

Прокуратурата дава заключение за основателност на иска.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С наказателно постановление № 21-0000585/29.09.2010 г. на Ц. С. К. е наложено административно наказание глоба в размер на 1500 лв. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози за нарушение на чл. 6, ал. 1 от Закона за автомобилните превози. С решение № 329 от 25.03.2011 г. на Районен съд [населено място], постановено по нахд № 1582/2010 г. по описа на Районен съд [населено място] е отменено наказателното постановление. Решението е влязло в сила на 15.04.2011 г. Оплакванията, съдържащи се в исковата молба са за претърпени вреди от отмененото наказателно постановление, изразяващи се в поемането на разноски за адвокат по

обжалване на наказателното постановление в размер на 650 лв. Като доказателство в производството пред настоящата инстанция е представено и нахд № 1582/2010 г. по описа на Районен съд [населено място]. В делото се съдържа пълномощно, по силата на което Ц. С. К. упълномощава адвокат П. К. К. да го представлява по нахд № 1582/2010 г. на Районен съд [населено място], като в пълномощното не е посочено уговореното адвокатско възнаграждение. От протоколите на проведените съдебни заседания действително се установява, че ищецът в производството пред настоящата инстанция е бил представляван в производството по обжалване на наказателното постановление от посочения адвокат, но не се съдържат доказателства за уговорено или пък изплатено адвокатско възнаграждение. Договор за правна защита и съдействие с посочен в него размер на възнаграждение за адвокат е представен едва в настоящото исково производство с предявяването на исковата молба, като в същия е посочена и претендираната сума от 650 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, държавата и общините отговарят за вредите причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Така регламентирана отговорността е пълна, защото е за всички претърпени вреди, които съгласно чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди са в причинна връзка с незаконосъобразни актове, фактически действия или бездействия на длъжностни лица или административни органи при или по повод изпълнението на административна дейност. Административната дейност в теорията и в практиката се приема като изпълнителна дейност, която наред със съдебната и законодателната дейности са основни прояви на държавна власт. Изпълнителната дейност има различни организационно-правни форми според предметното си съдържание като нормотворческа, оперативно-разпоредителна по издаване на индивидуални административни актове, правозащитна, която от своя страна се свързва с разрешаване на спорове по функциониране на администрацията или налагане на санкции за неизпълнение, нарушение на административни задължения. Тук попада административното наказване като санкционираща управленска дейност, израз на държавна наказателна репресия. Следователно издаването на наказателни постановления представлява форма на административна дейност. Въпросът по делото е дали наказателното постановление, което е отменено по реда на ЗАНН със съдебно решение, представлява незаконосъобразен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и е основание за ангажиране на отговорността на държавата и общините. По своята правна същност наказателното постановление представлява държавновластнически правораздавателен акт, който се издава в опростено състезателно производство след сезиране за решаване на конкретен административнонаказателноправен спор, при самостоятелност и независимост на произнасящия се орган, неповратимост на решението му и отменимост единствено по съдебен ред. Но чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди препраща към АПК за реда, по който се разглеждат исковите по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно чл. 203, ал. 1 от АПК исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на

тази глава. Част от елементите на фактическия състав на отговорността на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди са възпроизведени в чл. 203, ал. 1 от АПК: да има вреди, те да са претърпени от физически или юридически лица и да са вследствие от незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административни органи и длъжностни лица. Допустимостта на претенцията е обусловена от предварителната отмяна на административния акт по "съответния ред" - чл. 204, ал. 1 от АПК. Но с чл. 204, ал. 2 от АПК законодателят допуска възможността за обективно съединяване на иск за обезщетение с оспорването на административния акт, от който са настъпили вредите, като реализирането на тази възможност зависи само от волята на жалбоподателя, а не от наличието на други условия. Такова обективно съединяване обаче ще е възможно, ако оспорването на административния акт е по "съответния" ред, предвиден в АПК. По реда на АПК се оспорват индивидуални, общи или нормативни административни актове. Обжалването на издадено наказателно постановление не е по реда на АПК, а става в производство по специален закон - раздел V на ЗАНН, като редът на АПК се прилага само относно касационното обжалване на решенията на районния съд - чл. 63 от ЗАНН. Освен това жалбоподателят сезира по ЗАНН районния съд, а не административния съд и заради различния ред за защита срещу индивидуални, общи, нормативни административни актове и срещу наказателни постановления, обективно съединяване по чл. 204, ал. 2 от АПК на иск и жалба срещу наказателно постановление е недопустима. Така е, защото допустимостта на съединяването на иск и жалба зависи от закона, а не от волята на жалбоподателя. Затова тълкуването, което се налага е, че заради процесуалната разпоредба на чл. 204, ал. 2 от АПК и изискванията за допустимост, които законодателят е въвел, претенция по чл. 203, ал. 1 от АПК може да се предяви само за вреди от административен акт, който е издаден и впоследствие отменен по реда на АПК, но не и по реда на друг закон. Така законодателната промяна и влизането в сила на АПК всъщност стеснява приложението на материалноправната норма на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, като държавата и общините не носят отговорност за вреди, които са настъпили от незаконосъобразно наказателно постановление, издадено за административно наказване по ЗАНН. Правилни са изводите на ответника по спора, че не се дължат разноски направени при обжалване на наказателно постановление. Съгласно препращащата норма на чл. 84 ЗАНН за производството пред районния съд по жалби срещу наказателни постановления се прилагат разпоредбите на НПК. Но в Глава петнадесета, Раздел III от НПК, няма норма, която да предвижда присъждане на направените от жалбоподателя разноски в това производство, включително за процесуално представителство. В този смисъл и ТР № 2/3.06.2009 г. по т. д. № 7/2008 г. на ОС на ВАС. Приложимият процесуален закон не признава право на жалбоподателя за разноски по водене на административнонаказателно дело, поради което държавата не дължи заплащането им, а претендирането им на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е заобикаляне на процесуалния закон. Отговорността за съдебни разноски е санкция за неоснователно предизвикан правен спор. И след като разноски не се дължат във висящо съдебно производство, няма основание за присъждането им в друго исково производство. Едновременно с това, в процесния случай не е налице и една от предпоставките за прилагане на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, а именно, че претърпените вреди

следва да са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Разпоредбата на чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Разноските, направени от физическото лице за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на административния акт пред по-горестоящия административен орган, който е отменен от него, като незаконосъобразен, не са пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт и не представляват имуществени щети по смисъла на чл. 4, връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Същите произтичат от договорно правоотношение между адвоката и лицето, търсещо правна помощ. Съгласно чл. 8, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, този закон не се прилага, когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение. Редът за заплащане на разноски е предвиден в процесуалните закони и тези разноски не подлежат на обезщетение по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. С оглед изхода на спора претенцията за разноски от страна на ищеца е неоснователна. С оглед изхода на спора и наличието на претенция за разноски от страна на ответника по спора, съдът счита, че в полза на Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация” следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия съдебен съвет, в размер на 150 лв. Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Ц. С. К. срещу Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация” в размер на 650 лв. заедно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен.

ОСЪЖДА Ц. С. К., ЕГН [ЕГН], [населено място], ул. „3ти март” № 43 да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. в полза на Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация”.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: